

Vestindien 150,000 Kr. Hele denne vestindiske Historie er, siden vi fik denne Regering, en højt sorgelig Historie, og tillige en højt dyr Historie for Moderlandet. De vestindiske Der ere som bekendt kun ganske smaa; det hele udgør godt 5 Kvadratmil med en Befolkning af henimod 33,000 Indbyggere, og til denne lille Befolkning derovre sende vi nu aarlig ca. $\frac{1}{2}$ Million Kr. her fra Moderlandet, for at de i det hele kunne være til derovre. Og havde vi endda saa nogen rigtig Fornøjelse af disse Penge, saa Befolkningen var meget glad over det dejlige Moderland, som fodrer dem med $\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig, nu ja, saa kunde man endda finde noget tilfredsstillende deri. Men det er saa faare langt fra, thi Befolkningen derovre er baade led og ked af at staa under dansk Styrelse og ønsker intet hellere end at komme ind under et andet Land, blive afhændet til et andet Land. Disse Der have vi ejet i 100 Aar saa vel; St. Croix have vi købt af Frankrig; St. Thomas og St. Jan have vi købt af et Handelskompagni, og vi have selvfølgelig købt dem, fordi vi mente, at man derud af skulde faa store Fordele dels for vor Handel og dels direkte Fordele. Hvad man har høstet i tidligere Tid, har enkelte Gange været Fordel, men nu i en lang Aarrække har det været en stadig Stuefælde og stadigt Tab. I 1863 den 27de November fik disse Der en Grundlov. Ligesom vi i 1866 her fik vor revideret, og ligesom Island i sin Tid fik en Grundlov, saaledes have disse Der faaet en Grundlov, som kaldes Kolonialloven. I denne blev det bestemt, at Derne skulde give et Bidrag til Statsfornödenhederne, som altsaa skulde indbetales i Hovedkassen her. Det blev bestemt, at St. Thomas foreløbig skulde betale 28,000 vestindiske Dalere, eller saadan noget som 105,000 dansk Mønt, St. Croix skulde være fri i 10 Aar, da den var mere forgældet og fattig. Men det viste sig efter saa Aars Forløb, at Derne ikke vare i Stand til at indbetale disse Bidrag. Jeg skal ikke vidtløftig komme ind paa Dernes Historie i den Tid. Det er jo vel bekendt, at St. Thomas og St. Jan vare solgte til Amerika; der var foreløbig truffet en Forstaelse om, at disse Der skulde overgives til de nordamerikanske Fristater, og der fandt en Afstemning Sted paa Derne derom, ved

hvilken Befolkningen paa Derne stemte med stor Glæde for at blive overgivne til Amerika. Desværre gif det hele over Styr. Amerika fik ikke Derne, og vi fik ikke de Millioner, vi skulde have haft for dem. Det viste sig nu imidlertid i Aarenes Løb, at Derne paa ingen Maade kunde udbetale de omtalte Penge. St. Thomas, som var den, der var bedst stillet, saa sig ikke i Stand til at udbetale disse 28,000 vestindiske Dalere, og saa vedtog da Lovgivningsmagten her hjemme en Lov, som eftergav St. Thomas Bidragene for 1871—72 og for 1872—73. Den Lov blev gentaget 1874 og eftergav paa ny Bidraget i 2 Aar. Endelig 1874—75 bestemtes Bidraget for samtlige Der derovre til 25,000 Kr., det skulde være Bidrag til Moderlandets Bekostning med Derne. St. Croix Kolonialkasse skulde betale det halve, St. Thomas og St. Jan det andet halve. Den Lov har senere været gentaget, men i 1879 fritog man St. Croix for sin Halvdel, og som det gaar nu, saa vi aldeles intet derovre fra, men tværtimod, Pengene gaa herfra derover i Stedet, hvad jeg nu straks skal komme til. Koloniallovens §§ 52 og 53 paalægger ogsaa Kolonierne en Udgift af 12,600 Rd. Km., som de skulle betale for deres Styrelse her hjemme fra Moderlandet. Den Bestemmelse have vi ogsaa maattet ophæve og give dem fri for denne Udgift. I 1876, altsaa straks efter at den nuværende Regering kom til Roret, begyndte det med, at der gif Penge derover, foreløbig paa ordiner Vis, ved at vi laante Penge derover; i 1876 laante vi saaledes 600,000 Kr. derover. I 1879 gav vi dem Understøttelse i Anledning af Oprøret derovre 55,000 Kr. til Skabelidte og 50,000 Kr. til Laan. Men videre endnu er det gaaet. Jeg skal ikke gaa vidtløftig ind derpaa, men det er bekendt, at vi havde et Oprørovre i Vestindien i Slutningen af Halvsjerdserne, hvor Regerne gjorde en Del Skade og Molest. Sulfertogierne standse. Vi havde nemlig udlaant en Del Penge til et Aktieselskab, der havde oprettet et Fællessulfertogeri, der skulde bearbejde Nørene saaledes, at ogsaa de smaa Plantageejere og Smaalodderne kunde drive Sulfertogeren. Saa blev der forelagt et Forslag i i den Anledning for Rigsdagen om at komme dem til Hjælp derovre, og Rigsdagen var